

WOCO zondag 8 mei 2016

7de zondag van Pasen, Moederdag.

Eerste lezing Hand. 7, 55-60

Evangelie: Johannes, 17, 20-26

Inleiding: Soms zijn problemen zo groot of is de situatie zo droevig dat je alleen nog maar kunt bidden. De evangelist Johannes overkwam het, Jezus overkwam het, en vroeg of laat overkomt het alle mensen vermoed ik. De vraag is of wij in onze tijd nog zullen proberen te bidden, of we de weg naar binnen durven gaan, en durven vertrouwen op ons aanvoelen van wat goed is en waar?

Vandaag zou ik met u willen stilstaan bij wat bidden is, bij waar we dan om vragen, bij wat het met ons kan doen, bij of het bidden van anderen ook ons kan helpen en waarom we er misschien toch vaak niet toe komen om te bidden.

Overweging

Johannes zit met de handen in het haar, hij kent christenen die worden opgepakt, gemarteld en vermoord, en er is verdeeldheid onder christenen.

Dan herinnert hij zich Jezus' woorden bij het Laatste Avondmaal: "Vader laat hen allen één zijn, zoals u en ik één zijn, dat ze de liefde voelen waarmee u mij hebt liefhad, en ik hen.

Het zijn als je ze tot je door laat dringen, ontroerende woorden, die troosten, je innerlijk blij maken, het begin van een antwoord misschien. Jezus' bidden heeft Johannes geraakt, moed gegeven zoveel, dat hij de woorden die bij hem boven komen heeft opgeschreven voor ons, voor wie wil, voor mensen van alle tijden.

Jezus, wetend dat zijn uur gekomen is, bidt: "Laat hen allen één zijn, zoals U in mij bent en ik in U, laat hen de liefde voelen waarmee U mij liefhad en ik hen".

Stervenden kunnen zo bidden: dat de kinderen elkaar niet laten vallen, dat ze niet verdeeld raken. Of Stefanus die riep: ' Heer, reken hun deze zonde niet aan!'

Wat opvalt in dit bidden is, dat ze niet bidden of vragen voor zichzelf, maar dat uiteindelijk hun grootste verlangen is dat de ander verder kan, dat ze één zijn in zijn Naam, omdat ze weten dat je het alleen dan en zó redt. Er klinkt geen haat of wrok of zelfbeklag, geen verwijt of beschuldiging maar er is ...overgave, een woord dat we niet meer zo gemakkelijk gebruiken en toch dekt het een lading die maakt dat wat er staat te gebeuren, te dragen is, alsof je binnentreedt in een andere werkelijkheid die jou overstijgt, die jouw zijn hier relatief maakt....alsof je het doel van je zijn hier op aarde hebt bereikt, het is goed zo....meer kun je als mens niet doen, voor dat andere daar heb je God voor nodig, of hoe je hem of haar of iets ook wil noemen...uw Liefde voor hen die willen geloven, dat is het antwoord

We leven in een complexe wereld, bidden lijkt geen hoge prioriteit te hebben, we praten er niet over, we bevragen elkaar niet, bidden is, als we het doen, privé geworden. We luisteren naar de media en politici, we zijn oprecht bezorgd en zetten ons in voor milieubewegingen, voor vluchtelingen en mensenrechten, of we kijken weg ons best doend om onverschillig te zijn over wereldbedreigende problemen.

In de kerken en ieder voor zich bidden we, vragen we om hulp, om uitzicht, maar hoe diep gaan onze vragen, ons verlangen naar vrede, onze bereidheid om te breken en delen?

Er gebeurt veel in onze gemeenschap. We zijn allemaal bereid om te helpen, te doen, toch blijven we in ons eentje, ook ik, vaak zitten met gevoelens van machteloosheid, moedeloosheid, je tekort voelen schieten in het omgaan met mensen, met vluchtelingen

voor mij nu heel in het bijzonder. Wekelijks ga ik naar het AZC en iedere keer voel ik huiver om de zaal binnen te gaan, de grote groep mensen te zien, met oordopjes op, weggedoken achter hun telefoon. Hoe maak je een begin God? Door het U en elkaar voor te leggen dat je het moeilijk vindt Jezus' voorbeeld te volgen, te erkennen dat ik bang ben voor een mislukking, een afwijzing, voor de kracht in mezelf en de omgeving misschien die zegt 'waarom is dat jouw taak, waarom wil je dat, denk je nou echt dat ze op jou zitten te wachten?

Ik heb het boek, de encycliek, Laudato Si, Geprezen zijt Gij, erbij gepakt van paus Franciscus, het boek voor mij een bijbel geworden, waarin ik geregeld een willekeurig stukje lees, zoals uit het loflied van Franciscus over de aarde als ons gemeenschappelijk huis, die als een zuster met ons leven wil delen. Deze zuster huilt omwille van de schade die we haar, onze aarde, berokkenen door het misbruik van mensen en de goederen die God haar heeft toevertrouwd. De Paus wil met alle mensen in dialoog treden over ons gemeenschappelijk huis.

Het misbruik van de schepping begint wanneer we niet langer een hogere instantie boven onszelf erkennen, wanneer we niets anders meer zien dan onszelf
Het voorbeeld van Sint Franciscus is radicaal: de afwijzing om de realiteit te laten verworden tot een puur object dat je kunt gebruiken, overheersen.
De wereld is meer dan een probleem dat opgelost moet worden, het is een blijft een mysterie dat we bewonderen met vreugde en lof als je zo durft kijken dan voelt alles minder zwaar, en krijg je energie.

De paus doet een dringende oproep tot een dialoog over de toekomst van onze wereld, onze planeet. Die toekomst is alleen mogelijk vanuit een nieuwe universele solidariteit met elkaar, solidariteit met armen, met vluchtelingen, met werkzoekenden, met mensen die niet worden gehoord. God roept ons op tot toewijding en willen geven wat in ons is. Hij biedt ons de kracht, het licht, de ontvankelijkheid en belangeloosheid die we daarvoor nodig hebben. Met zijn liefde in ons vinden wij steeds nieuwe wegen voor rechtvaardigheid, vrede, rust en verruiming van onze blik. Hem zij de lof!!

Vertaald naar mijn vraag naar hoe in godsnaam om te gaan met vluchtelingen betekent dat, dat omgang met hen vraagt om dialoog, om geduld, respect, hoop en vertrouwen dat zij het zelfde verlangen als wij, als ik. Het besef dat we allemaal zaaiers van schoonheid willen worden, zoals onze eerste communiciekinderen dit jaar zaaiers willen zijn in het vertrouwen dat God ons voorziet van wat we daarvoor nodig hebben. *Amen*